

Trots op je voorgeslacht

Jaap van de Meiden

Op onze laatste familiedag overkwam het me weer. Een oude dame die, tenzij ze illegaal was binnengeslopen, ergens in mijn voorgeslacht een plekje moest hebben, kwam op me af met de vraag: En van wie ben jij er één?

Grappig, dacht ik, zo ging dat vroeger inderdaad. Je identiteit lag in je voorgeslacht. Dat is bijvoorbeeld uit sommige achternamen nog af te lezen: Jansen is een samentrekking van Jans zoon, en zo zijn er meer. En als het al niet in de achternaam te herkennen is, dan wel in de doopnamen vanwege het vernoemd zijn. Je identiteit was vroeger sterk verweven met je voorouders. Kind van... Je was iemand op grond van je afkomst. Tegenwoordig zijn we onszelf en zijn we veel meer kind van onze tijd. We kiezen onze eigen weg, onze eigen waarheid, onze eigen vrienden, ons eigen geloof en zo creëren we onze eigen identiteit.

Mijn tante antwoordde ik zoals ik wist dat van me verwacht werd. Ik noemde de namen van mijn ouders en grootouders als degenen waar ik van afstamde. Zelfs mijn eigen voornaam kon ik noemen als onomstotelijk bewijs van verwantschap, omdat ik naar mijn grootvader ben vernoemd. Die combinatie van namen ontstak een licht van herkenning in haar ogen. En na het te verwachten: 'wat ben jij dan al groot geworden!' vervolgde ze met: 'ik zie het opeens, je lijkt echt op hem. Je hebt zijn ogen!'

Voor ik er erg in had draaide ze zich weer om, op zoek naar een volgend familielid. Mij achterlatend met een onberedeneerbaar, maar onmiskkenbaar trots gevoel. ◀